

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
18Гж1.2990/14
29.08.2014.године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Слађане Стојановић и Тање Ристић, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.И. из З., кога по пуномоћју заступа П.З. адвокат из З., против туженика Друштво са ограниченом одговорношћу ТФ К., Фабрика каблова З., са седиштем у З., кога по пуномоћју заступа Ј.Д. из З., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о жалби тужиоца, изјављене против пресуде Основног суда у Зајечару 18П1. 83/12 од 13.02.2014.године, у седници већа одржаној дана 29.08.2014.године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Зајечару 18П1. 83/12 од 13.02.2014.године, у делу става један изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконита одлука туженика бр.800 од 22.05.2000.године на основу које је тужиоцу престао радни однос и да се туженик обавезе да тужиоца врати на рад на пословима који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима и у ставу два изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у преосталом делу става један изреке, у односу на дан престанка радног односа, тако што се утврђује да је тужиоцу престао радни однос дана 10.05.2000.године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом један изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се поништи као незаконито решење о престанку радног односа туженика бр.800 од 22.05.2000.године којим је тужиоцу престао радни однос дана 31.03.2000.године и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на пословима који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима. Ставом два изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих разлога предвиђених у одредби чл. 360. ЗПП побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев у целини.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 372. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04 и 111/09) у вези чл.506.ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гл. РС“ бр.72/11), Апелациони суд је нашао:

Жалба је делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12. наведене одредбе на коју се жалбом указује, обзиром да побијана пресуда садржи јасне и довољне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженика до доношења одлуке о престанку радног односа бр.800 од 22.05.2000. године, због неоправданог изостајања са посла од 01.04.2000.године па надаље, односно до дана доношења те одлуке. Наведена одлука донета је применом одредбе чл.108. тач.1. Закона о радним односима РС, заснована на чињеници да је тужилац одсуствовао са посла у периоду од 01.04.2000.године па надаље, да одсуствовање није оправдао што је утврђено провером у фабричкој амбуланти и на основу обавештења другостепене лекарске комисије бр. 481 од 05.05.2000.године. На основу одлуке 02 бр. 481 од 10.05.2000.године Републичког завода за здравствено осигурање Београд, Филијала за Зајечарски округ, у поступку одлучивања по приговору тужиоца поднетом на одлуку првостепене комисије утврђено је да је тужилац био способан за рад од 01.04.2000.године и да другостепена лекарска комисија није сагласна са новоствореним боловањем. Оценом изведених доказа у поступку утврђено је да је у периоду од 23.07.1985.године до 31.03.2000.године тужилац сваке године, укупно 98 пута, под различитим дијагнозама, био на боловању, те да је у 2000.години био на боловању у периоду од 04.01.2000.године до 28.01.2000. године, затим од 01.02. до 29.02.2000.године, од 02.03.до 31.03.2000. године и од 04.04.2000.године до 28.04.2000. године које боловање није признато налазом другостепене лекарске комисије од 10.05.2000.године, са утврђењем да је способан за рад од 01.04.2000.године. Увидом у списе предмета Општинског суда у Зајечару П1 135/2006 утврђено је да је Врховни суд Србије решењем Рев2. 204/04 од 19.05.2005.године укинуо пресуду Округног суда у Зајечару Гж. 1416/03 од 24.10.2003.године и Општинског суда у Зајечару П1. 222/2002 од 04.11.2003.године и одбацио тужбу тужиоца којим је тражио да се као неправилно и незаконито поништи решење Републичког завода за здравствено осигурање, Филијале за Зајечарски округ Зајечар 02 бр. 133-359/2000 од 26.06.2000.године и решење Републичког завода за здравствено осигурање Београд од 04.09.2000.године, обзиром да редовни суд није био надлежан за одлучивање у тој правној ствари. У периоду од 02.03.2000.године до 31.03.2000.године, тужилац је био на боловању када га је другостепена комисија оспособила за рад и закључила му боловање 01.04.2000.године, након тога 04.04.2000.године тужиоцу је отворено боловање од стране лекара који је био на специјализацији без верификације лекарске комисије и за наведени период тужилац не поседује дознаке за боловање.

Свеобухватном оценом изведених доказа, на утврђено чињенично стање Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев као неоснован, у погледу поништаја одлуке на основу које је тужиоцу престао радни однос и обавезе туженог да тужиоца врати на

рад, у свему дајући разлоге које прихвата и овај суд.

Према чл.108. ст.1.тач.1 Закона о радним односима („Сл.гласник РС“ бр.55/96...70/01), неоправдан изостанак са посла пет дана непрекидно или седам дана у року од три месеца представља законски основ за отказ уговора о раду независно од воље запосленог. За примену прописа о престанку радног односа због неоправданог изостајања са посла релевантно је да ли је стварно, а не формално постојао извињавајући разлог. С друге стране одсуство са посла противно прописима и радним дужностима као основ за престанак, подразумева и постојање свести запосленог о недопустивости таквог понашања, Дакле, отказ може бити законит само ако запослени зна да изостајање с посла води престанку радног односа и објективно испољи вољу да више не ради.

У конкретном случају тужилац је након дужег одсуствовања са рада услед привремене спречености за рад до 31.03.2000.године, оспособљен за рад почев од 01.04.2000.године. Након тога, отворено је ново боловање од 04.04.2000 године до 29.04.2000 године, на основу извештаја лекара специјализанта неуропсихијатрије, са којим се првостепена лекарска комисија сагласила, а које од стране другостепене лекарске комисије, налазом и мишљењем од 10.05.2000 године, није признато, са утврђењем да је тужилац способан за рад од 01.04.2000 године, у ком правцу је на захтев тужиоца и донето коначно решење од стране надлежног завода за здравствено осигурање. У таквој правној и чињеничној ситуацији, насупрот наводима жалбе, Апелациони суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да је наступио законом предвиђен основ за престанак радног односа.

Наиме, у поступку пред првостепеним судом утврђено је да је несумњиво формално постојао извињавајући разлог садржан у извештају лекара и налазу првостепене комисије за период од 04.04.2000.године до 29.04.2000.године, с тим што је налазом другостепене лекарске комисије од 10.05.2000.године и донетим решењем надлежног фонда, утврђено одсуство стварног разлога, обзиром да је констатовано да је тужилац оспособљен за рад почев од 01.04.2000.године, о чему је тужилац несумњиво имао сазнање, тиме што се одазвао прегледу од стране другостепене комисије која му је доставила налазе. Дакле, у периоду од 04.04.2000.године до 29.04.2000.године, лекарски извештаји произвели су последицу за запосленог обзиром да је код тужиоца постојало уверење да оправдано у наведеном периоду одсуствује са рада, а са друге стране садржај лекарских налаза не може се правдати одсуством координације медицинских служби и одсуства евиденције о пруженој здравственој заштити. Међутим, несумњиво тужилац од 30.04.2000.године па надаље, до доношења оспореног решења 22.05.2000.године који период обухвата више од 5 радних дана, није доказао да је постојао оправдавајући или извињавајући разлог одсуствовања са рада, из којих разлога Апелациони суд налази да нису основани наводи жалбе, те да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, засновано на правилној оцени изведених доказа у поступку, правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражен поништај одлуке о престанку радног односа и враћање на рад.

Са друге стране, у поступку оцене законитости одлуке о престанку радног односа суд има овлашћења да утврђује датум престанка радног односа. Закључак првостепеног суда да је дан престанка радног односа 31.03.2000.године не може се прихватити услед чега је првостепена пресуда у том делу преиначена. Наиме, како

се као дан престанка радног односа не сматра први дан изостанка, како је то одлучио тужени, већ пети дан неоправданог изостанка са посла, то Апелациони суд налази да су се стекли услови да тужиоцу престане радни однос у смислу чл.108 ст.1 тач.1. Закона о радним односима, дана 10.05.2000.године, обзиром да је тужилац од 30.04.2000.године до 10.05.2000.године неоправдано изостао са посла 5 радних дана, имајући у виду дане државних и ускршњих празника, као и дане недељног одмора за које тужени у поступку није истицао да су били радни дани, услед чега је у том делу првостепена пресуда преиначена и одлучено је као у ставу два изреке ове пресуде.

Правилном применом одредбе чл.150. и 153. ЗПП, одлучено је о трошковима поступка.

Из изнетих разлога сходно чл.375. ЗПП, одлучено је као у ставу један изреке ове пресуде, а сходно чл.380 ст.1 тач.4. ЗПП одлучено је као у ставу два изреке ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 29.08.2014.године, 18Гж1.2990/14

**Записничар,
Наташа Митковић**

**Председник већа-судија
Ивана Рађеновић**